

การศึกษาของบาไฮ

Baha'i Education

สารบัญ

1. ความสำคัญของการอบรมตั้งแต่เยาว์วัย
 2. การอบรมสั่งสอนในครอบครัว
 3. การอบรมสั่งสอนในสถานศึกษา
 - 3.1 การอบรมศีลธรรมและอุปนิสัยใจคอ
 - 3.2 ระเบียบวินัย
 - 3.3 การให้กำลังใจเด็ก
 - 3.4 เรียนอ่านเขียนด้วยวิธีการเล่น
 - 3.5 เรียนด้วยการถามตอบ
 - 3.6 ดนตรี
 - 3.7 เรียนตามความถนัด
 - 3.8 เรียนวิชาที่มีประโยชน์
 - 3.9 อิงกับคำสอนบาไฮ
 - 3.10 ความพยายามเป็นเลิศและความพอประมาณ
4. คุณสมบัติและบทบาทของครูหรือผู้อบรมเด็ก
 5. การก่อตั้งโรงเรียน

ศาสนาบาไฮ

จงพิจารณามนุษย์เป็นประจักษ์เหมือนที่อุดมด้วยมณีที่ประเมินค่ามิได้ การศึกษาเท่านั้นที่สามารถเปิดเผยสมบัติล้ำค่านี้ออกมา และช่วยให้มนุษยชาติสามารถได้รับประโยชน์จากสมบัตินั้น

พระบาฮาอุลลาห์

การอบรมและฝึกฝนเด็กเป็นหนึ่งในการกระทำที่มีกุศลสูงสุดของมนุษยชาติ... เพราะการศึกษาคือรากฐานที่ขาดไม่ได้สำหรับความเป็นเลิศทั้งหมดของมนุษย์

พระอับดุลบาฮา

เด็ก ๆ ที่ได้รับการฝึกฝนด้วยคำสอนที่โอบล้อมโลกของพระบาฮาอุลลาห์ จะเติบโตเป็นอื่นไม่ได้ นอกจากเป็นมนุษย์เชื้อชาติใหม่ที่แท้จริง

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

1. ความสำคัญของการอบรมตั้งแต่เยาว์วัย

จงรู้ไว้ว่าวิญญาณทุกดวงถอดแบบมาจากลักษณะของพระผู้เป็นเจ้า แต่ละดวงบริสุทธิ์และบริสุทธิ์ตอนเกิด อย่างไรก็ตามหลังจากนั้นแต่ละคนจะแตกต่างกันไปตามตามคุณความดีหรือความต่ำทรามที่พวกเขาทำในโลกนี้ ถึงแม้ว่าธรรมชาติของทุกชีวิตที่ดำรงอยู่ถูกสร้างขึ้นมาให้อยู่ในตำแหน่งและระดับต่างๆ เพราะความสามารถทั้งหลายต่างกัน กระนั้นแต่ละบุคคลเกิดมาอย่างบริสุทธิ์และบริสุทธิ์ และจะมีมลทินก็หลังจากนั้น

Selections from the Writings of Abdu'l-Baha, p.190 พระอับดุลบาฮา

เด็กทุกคนเกิดมาบริสุทธิ์ แต่ก็มีศักยภาพที่จะเป็นแสงสว่างหรือความมืด เด็กจึงควรได้รับการอบรมศีลธรรมตั้งแต่อายุน้อย ก่อนที่จะเปื้อนมลทินจากความรู้ศีลธรรมที่อาจมีอยู่รอบตัวเขาในสังคมหากปล่อยให้เลี้ยวขว้างไปแล้วอาจจะสายเกินไป :

เด็กทุกคนมีศักยภาพที่จะเป็นแสงสว่างหรือความมืดสามอย่างของโลกในเวลาเดียวกัน ดังนี้ปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาต้องถือว่ามีความสำคัญมาก่อน ตั้งแต่วัยทารกเด็กต้องได้รับการหล่อเลี้ยงที่ोकแห่งความรักของพระผู้เป็นเจ้า และอุ้มชูในอ้อมกอดแห่งความรู้ของพระองค์ เพื่อว่าเขาจะได้เรืองแสงเติบโตในธรรมเปี่ยมไปด้วยปัญญาและวิชาความรู้ และมีลักษณะของกองทัพเทพ

Baha'i Education, Compilation 1976, no.55 พระอับดุลบาฮา

เด็กเป็นเสมือนต้นอ่อนที่จะเติบโตไปในทิศทางใดก็ตามที่เจ้าฝึกฝน หากเจ้าเลี้ยงดูต้นอ่อนนี้ให้มีสัจจะ เมตตาและชอบธรรม ต้นอ่อนนี้จะเติบโต มีความซื่อตรง สดชื่นและอ่อนโยน และจะงอกงาม ถ้าไม่เช่นนั้นโดยการฝึกฝนที่ผิด ต้นอ่อนนี้จะเติบโตอย่างคดงอ บิดเบี้ยว และไม่มีหวังที่จะเปลี่ยนแปลง

Baha'i Education, Compilation 1976, no.85 พระอับดุลบาฮา

อะไรก็ตามที่เด็กเรียนรู้ในระยะแรกของพัฒนาการนั้น จะมีร่องรอยอยู่กับเขาไปตลอดชีวิต และจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติของเขา

Baha'i Education, Compilation 1976, no.111 ท่านโซกิ เอฟเฟนดิ

เป็นเรื่องยากเหลือเชื่อที่จะสอนและขัดเกลารูปนิสัยใจคอของคนเราเมื่อผ่านวัยรุ่นไปแล้ว ประสบการณ์แสดงให้เห็นว่า เมื่อถึงเวลานั้นแม้จะพยายามทุกอย่างที่จะปรับเปลี่ยนแนวโน้มบางอย่างของ

เขา ก็หาได้เกิดประโยชน์อันใด เขาอาจปรับปรุงได้บ้างในวันนี้ แต่หลังจากไม่กี่วันผ่านไป เขาก็ล้มและถอยกลับไปสู่นิสัยเดิมและหนทางที่เคยชิน ดังนั้นต้องวางรากฐานที่มั่นคงในวัยเด็กแรกเริ่ม ขณะที่กึ่งยังเขียวและอ่อน จะตัดให้ตรงและง่าย

Baha'i Education, Compilation 1976, no.40 พระอับลบาฮา

การฝึกฝนในมาตรฐานศีลธรรมและการปฏิบัติที่ดีสำคัญกว่าการเรียนรู้ตำรามาก เด็กที่สะอาด สะอาด น่ายินดี อนุนิสัยใจคอดี ความประพฤติดี ถึงแม้ว่าจะโง่เขลา ก็เป็นที่พึงปรารถนาว่าเด็กที่หยาบคาย ไม่ได้รับการชำระให้สะอาด นิสัยร้าย และกระนั้นชานาญยิ่งในวิทยาศาสตร์และศิลปะทั้งหมด เหตุผลสำหรับสิ่งนี้คือ เด็กที่ปฏิบัติตนดีแม้ว่าจะโง่เขลา ก็เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ขณะที่เด็กที่นิสัยร้ายและความประพฤติทราม หุจรุตและเป็นภัยต่อผู้อื่นถึงแม้ว่าเขาจะมีความรู้ อย่างไรก็ตามหากเด็กถูกฝึกให้มีความรู้และเป็นคนดี ผลที่ได้คือแสงสว่างบนแสงสว่าง

Baha'i Education, Compilation 1976, no.78 พระอับลบาฮา

2. การอบรมสั่งสอนในครอบครัว

การที่ครูคนแรกของเด็กคือมารดาไม่ควรเป็นที่ตกใจ เพราะทารกจะสัมพันธ์ตัวเองกับมารดาก่อนโดยเบื้องต้น

Family Life, India 1982, p.59 สภายุติธรรมสากล

ธรรมชาติกำหนดให้มารดาเป็นครูคนแรกของลูก เพราะมารดาคือผู้อุ้มท้อง ให้นมลูก และเลี้ยงดูลูกน้อยตั้งแต่เริ่มต้นของชีวิต ดังนั้นทารกจะสัมพันธ์ตัวเองกับมารดาก่อนใคร ส่วนบทบาทของบิดาในการอบรมลูกจะตามมาทีหลังเมื่อลูกเติบโตขึ้น :

เมื่อเด็กเกิดมา มารดาคือผู้ที่ได้รับการประสาทโดยพระผู้เป็นเจ้าด้วยน้ำนม ซึ่งเป็นอาหารชนิดแรกที่ออกแบบไว้สำหรับทารก และที่มุ่งหมายไว้ถ้าเป็นไปได้คือ มารดาควรอยู่กับลูกเพื่อฝึกฝนและอุ้มชูลูกในวันและเดือนแรกของชีวิต นี้ไม่ได้หมายความว่า บิดาไม่รัก ไม่อธิษฐานให้ หรือไม่ห่วงใยทารก แต่เนื่องด้วยบิดามีความรับผิดชอบโดยเบื้องต้นในการหาเงินเลี้ยงครอบครัว เวลาของบิดาที่จะอยู่กับลูกจึงมักจำกัด ขณะที่มารดามักจะมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกับทารกในช่วงเวลาที่ก่อร่างอย่างไวนี้ เป็นช่วงเวลาที่

ทารกกำลังเติบโตและพัฒนาอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าเวลาใดในชีวิต เมื่อลูกเติบโตขึ้นและพึ่งตนเองได้มากขึ้น ลักษณะความสัมพันธ์ของลูกกับมารดาและบิดาจะปรับเปลี่ยนไป และบิดาสามารถมีบทบาทมากขึ้น

Family Life, Compilation 2008, no.73 สภายูติธรรมสากล

เด็กควรได้รับการฝึกฝนตั้งแต่วัยทารกโดยมารดาโดยตรง และฝึกฝนในอ้อมอกของศาสนา เพื่อว่าแสงธรรมของศาสนาจะทำให้เด็กที่เป็นเสมือนต้นอ่อน เติบโตสดชื่นและงดงาม และการอบรมทางศาสนานี้คือรากฐานที่จำเป็นสำหรับการอบรมต่อมาทั้งหมด :

หากเด็กได้รับการฝึกฝนตั้งแต่วัยทารก เขาจะดื่มด่ำราศีแห่งวิญญาณและความรู้โดยการดูแลที่รักใคร่ของคนสวนที่วิสุทธิ เสมือนต้นอ่อนท่ามกลางลำธารไหลริน และแน่นอนว่าเขาจะรวบรวมรังสีที่เจิดจ้าของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมเข้ามาหาตัวเขาเอง และจะเติบโตสดชื่นและงดงามอยู่เสมอในสวนแห่งชีวิต โดยแสงสว่างและความร้อนของรังสีนั้น

Baha'i Education, Compilation 1976, no.55 พระอับดุลบาฮา

เด็กเหล่านั้นซึ่งอยู่ใต้กำบังของพฤษภาที่วิสุทธิ ได้เข้ามาในโลก อยู่ในอ้อมแขนของศาสนาและได้รับการเลี้ยงที่อ้อมแห่งกรุณาธิคุณ เด็กดังกล่าวต้องได้รับการฝึกฝนทางจิตวิญญาณจากมารดาโดยตรงตั้งแต่เริ่มต้น กล่าวคือมารดาต้องระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าอยู่ตลอดเวลา กล่าวถึงพระองค์ บอกเล่าความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ปลุกฝังความกลัวพระผู้เป็นเจ้าในเด็ก เลี้ยงเด็กอย่างทะนุถนอม ด้วยวิธีที่อ่อนโยนและมีความสะอาดสุด ๆ ดังนั้นตั้งแต่เริ่มต้นของชีวิต เด็กทุกคนจะสดชื่นด้วยการพัฒนาเบา ๆ ของความรักของพระผู้เป็นเจ้า และจะสั่นไหวด้วยความเบิกบานด้วยสุนทรสแห่งการนำทางสวรรค์ การเริ่มต้นของกระบวนการอยู่ที่นี่นี้คือรากฐานที่จำเป็นสำหรับที่เหลือทั้งหมด

Baha'i Education, Compilation 1976, no.76 พระอับดุลบาฮา

เด็กที่ไม่ได้รับการอบรมมีแนวโน้มที่จะเติบโตสะเปะสะปะ ไม่รู้ผิดรู้ถูก และอาจถึงกับประพฤติตนเป็นที่น่ารังเกียจของผู้อื่นและสังคม ช่างเป็นความทุกข์ทรมานเพียงใดที่ใครคนหนึ่งต้องดำรงอยู่ในความอดสูเช่นนี้ เป็นบาปเช่นไรที่พ่อแม่ทำกับลูกโดยการปล่อยปละละเลยไม่อบรมลูก :

การฝึกฝนอุปนิสัยใจคอของมนุษย์เป็นหนึ่งในบทบาทที่สคัญที่สุดของพระผู้เป็นเจ้า และอิทธิพลของการฝึกฝนดังกล่าวเหมือนกันกับอิทธิพลที่ดวงอาทิตย์มีต่อต้นไม้และผลไม้ เด็ก ๆ ต้องได้รับการเฝ้าดู คุ้มครองและฝึกฝนอย่างรอบคอบที่สุด นี่เป็นส่วนสำคัญของความปรานีของการเป็นบิดามารดาที่แท้จริง

ไม่เช่นนั้นแล้วเด็กจะกลายเป็นวัชพืชที่เติบโตสะเปะสะปะ กลายเป็นต้นไม้รกรกที่ถูกสาป ไม่รู้ถูกผิด ไม่แยกแยะระหว่างคุณสมบัติที่ประเสริฐสุดของมนุษย์กับคุณสมบัติที่ใจดำและต่ำช้า เด็กจะถูกเลี้ยงดูให้มีความหยิ่งทะนง และจะเป็นที่เกลียดชังของพระผู้เป็นนายผู้ทรงอภิ

Family Life, Compilation 2008, no.56 พระอับดุลบาฮา

ในสังคมที่ดีในทางเศรษฐกิจ มีแนวโน้มที่มารดาจะให้ความสำคัญกับการออกไปทำงานนอกบ้าน หารายได้มากกว่า ไม่เลี้ยงดูลูกน้อยด้วยตัวเอง และส่งลูกไปยังสถานรับเลี้ยงเด็ก บิดามารดาอาจจะต้องจัดลำดับความสำคัญใหม่หากทราบสัจธรรมและคำสอนบาไฮเกี่ยวกับเรื่องนี้ :

ในหนทางใดก็ตามที่มารดาเลี้ยงดูลูก ลูกก็จะเป็นเช่นนั้น และผลของการฝึกฝนครั้งแรกจะคงอยู่กับผู้นั้นไปตลอดชีวิต และยากที่สุดที่จะเปลี่ยนแปลง

Baha'i Education, Compilation 1976, no.84 พระอับดุลบาฮา

ตราบใดที่มารดาไม่ได้ฝึกฝนลูกๆของตน และเริ่มต้นพวกเขาในหนทางที่เหมาะสม การฝึกฝนที่พวกเขาจะได้รับภายหลังจะไม่ได้ผลเต็มที่

Selections from the Writings of Abdu'l-Baha, no.113 พระอับดุลบาฮา

การฝึกฝนที่เด็กได้รับครั้งแรกจากมารดาจะเป็นรากฐานที่แข็งแกร่งที่สุดสำหรับพัฒนาการของเขาในอนาคต

Family Life, Compilation 2008, no.60 ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ตามที่พระบาฮาอุลลาห์และพระอับดุลบาฮาเน้นมาที่ความจำเป็นสำหรับบิดามารดา ที่จะต้องฝึกฝนลูกๆ ขณะที่ยังเยาว์วัย ดูเหมือนจะดีกว่าถ้าลูกๆ ได้รับการฝึกฝนครั้งแรกที่บ้านโดยมือของมารดาเอง แทนที่จะถูกส่งไปยังสถานรับเลี้ยงเด็ก อย่างไรก็ตามหากสภาพแวดล้อมบังคับมารดาบาไฮให้ใช้วิธีหลัง ก็ไม่มีข้อคัดค้าน

Family Life, Compilation 2008, no.61 ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

การฝึกฝนอย่างหนึ่งที่มารดาควรให้แก่ลูกตั้งแต่เยาว์วัยคือการสอนให้ลูกสวดบทอธิษฐาน และอ่านวจนะศักดิ์สิทธิ์ให้ลูกฟังก่อนเข้านอน :

เด็กเหล่านี้เป็นประจักษ์อันอ่อน และการสอนบทอธิษฐานให้แก่พวกเขาเป็นเหมือนกับการให้ฝนหลั่งมายังพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะอ่อนโยนและสดชื่น และสายลมที่อ่อนนุ่มแห่งความรักของพระผู้เป็นเจ้าจะพัดมายังพวกเขา ทำให้พวกเขาสั่นไหวด้วยความเบิกบาน

Baha'i Education, Compilation 1976, no.52 พระอัลดุลบาสา

ไม่มีข้อคัดค้านสำหรับเด็กที่ยังไม่สามารถท่องจำบทอธิษฐานทั้งบท ที่จะเรียนบางประโยคเท่านั้น

Baha'i Education, Compilation 1976, no.135 ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

เมื่อเด็ก ๆ พร้อมจะเข้านอน ขอให้มารดาอ่านหรือร้องโคลงของพระผู้ทรงความงามที่วิสุทธิให้เด็กฟัง เพื่อว่าตั้งแต่ปีแรกของชีวิต พวกเขาจะได้รับการอบรมด้วยวามะแห่งการนำทางเหล่านี้

Baha'i Education, Compilation 1976, no.75 พระอัลดุลบาสา

เมื่อลูกโตขึ้นพ่อแม่มีหน้าที่สั่งสอนและอบรมคุณธรรมทั้งหลายให้ลูกตั้งแต่ในครอบครัว ไม่ควรยกให้เป็นหน้าที่ของครูที่โรงเรียนฝ่ายเดียวที่จะอบรมสั่งสอนลูกของตน :

ครอบครัวซึ่งเป็นหน่วยหนึ่งของมนุษย์ต้องมีการอบรมตามกฎแห่งความบริสุทธิ์ คุณความดีทุกอย่างต้องสอนในครอบครัว

Family Life, Compilation 2008, no.61 พระอัลดุลบาสา

ความจริงแล้วการศึกษาของบาไฮซึ่งเหมือนกับระบบอื่นๆ ของการศึกษา ตั้งอยู่บนสมมุติฐานว่า เด็กทุกคนไม่ว่าจะมีพรสวรรค์เพียงใด ก็มีข้อบกพร่องตามธรรมชาติบางอย่าง ซึ่งผู้อบรมเด็กไม่ว่าจะเป็นบิดามารดา ครูที่โรงเรียน ผู้ชี้แนะและผู้สั่งสอนศีลธรรม ควรพยายามแก้ไข

Baha'i Education, Compilation 1976, no.122 ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

3. การอบรมสั่งสอนในสถานศึกษา

3.1 การอบรมศีลธรรมและอุปนิสัยใจคอ

เจ้าจงเอาใจใส่เป็นที่สุดต่อเรื่องนี้ เพราะพื้นฐาน หลักการที่เป็นรากฐานของโรงเรียนอันดับแรกและสำคัญที่สุดคือ การฝึกฝนศีลธรรมและการแก้ไขปฏิบัติตน

Baha'i Education, Compilation 1976, no.71 พระอับดุลบาฮา

เด็ก ๆ ต้องได้รับการฝึกฝนอย่างรอบคอบให้มีมารยาทที่สุดและมีความประพฤติดี

Baha'i Education, Compilation 1976, no.78 พระอับดุลบาฮา

โรงเรียนสำหรับการศึกษาล่าเรียนเหล่านี้ ต้องเป็นศูนย์กลางการฝึกฝนความประพฤติและการปฏิบัติตนในเวลาเดียวกัน และต้องให้ความสำคัญกับอุปนิสัยใจคอและการปฏิบัติตนมากกว่าวิทยาศาสตร์และศิลปะ ความประพฤติที่ดีและอุปนิสัยใจคอที่มีศีลธรรมสูงต้องมาก่อน เพราะนอกเสียจากว่าอุปนิสัยใจคอจะได้รับการฝึกฝน การมีความรู้มีแต่จะเป็นภัย ความรู้เป็นที่น่าสรรเสริญเมื่อควบคู่กับการปฏิบัติตนที่มีจริยธรรมและอุปนิสัยใจคอที่ดี มิฉะนั้นความรู้คือพิษที่ถึงตาย คืออันตรายที่น่าสะพรึงกลัว...

เจ้าจงเอาใจใส่เป็นที่สุดต่อเรื่องนี้ เพราะพื้นฐาน หลักการที่เป็นรากฐานของโรงเรียนอันดับแรกและสำคัญที่สุดคือ การฝึกฝนศีลธรรมและการแก้ไขปฏิบัติตน

Baha'i Education, Compilation 1976, no.71 พระอับดุลบาฮา

แต่พื้นฐานที่ขาดไม่ได้สำหรับทุกสิ่งคือ เขาควรพัฒนาคุณลักษณะทางจิตวิญญาณและคุณความดีที่น่าสรรเสริญของความเป็นมนุษย์ นี่คือนั่นที่ต้องพิจารณาเบื้องต้น หากบุคคลหนึ่งไม่รู้หนังสือ และกระนั้นสวมใส่ความเป็นเลิศแห่งสวรรค์ มีชีวิตในลมหายใจของพระวิญญาณ บุคคลนั้นจะเกื้อหนุนความผาสุกของสังคมและความไม่สามารถอ่านเขียนของเขาจะไม่เป็นภัยต่อเขา หากบุคคลหนึ่งชำนาญในศิลปะและทุกสาขาความรู้ แต่ไม่ดำเนินชีวิตที่มีศาสนา ไม่มีคุณลักษณะของพระผู้เป็นเจ้า ไม่ถูกกำกับโดยเจตนาที่บริสุทธิ์ หมกมุ่นในชีวิตของเนื้อหนัง เช่นนั้นเขาเป็นบุคคลที่เป็นภัยและจะไม่มีสิ่งใดมาจากวิชาความรู้และความสำเร็จทางปัญญาทั้งหมดของเขา นอกจากความอื้อฉาวและความทรมาน

อย่างไรก็ตามถ้าบุคคลหนึ่งมีลักษณะทางจิตวิญญาณ และคุณความดีที่เรีองรอง มีจุดประสงค์ทางธรรมในชีวิต มีความโน้มเอียงเข้าหาพระผู้เป็นเจ้า และศึกษาสาขาความรู้อื่นๆ ด้วย เมื่อนั้นเรามีแสงสว่าง : ชีวิตภายนอกเรีองรอง อุปนิสัยส่วนตัวผ่องใส หัวใจดี ความคิดสูงขึ้น ความเข้าใจจับใจ ตำแหน่งประเสริฐ

Baha'i Education, Compilation 1976, no.76 พระอับลบาฮา

พฤติกรรมที่เสื่อมทรามของเด็กที่โตขึ้นมาทั้งหลาย ที่แสดงออกมาในการแต่งตัว การใช้ภาษา การตกลงขบขัน ดนตรี เรื่องเพศ การเสพยาและเครื่องดื่มมีเมา ความฟุ้งเฟ้อสุรุ่ยสุร่าย ฯลฯ ตลอดจนการใช้ความรุนแรงและก่ออาชญากรรม มักไม่ได้มาจากความชั่วร้ายในจิตใจของเด็ก แต่มักมาจากความเขลาของเด็กที่ไม่รู้จักแยกผิดแยกถูก สิ่งที่ดีหรือไม่ควร หรือรับค่านิยมผิดๆ มา ซึ่งควรป้องกันโดยการอบรมสั่งสอนทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน :

รากเหง้าของการทำความผิดคือความเขลา และดังนั้นเราต้องยึดมั่นเครื่องมือแห่งการเข้าใจ และความรู้ อุปนิสัยใจคอที่ดีต้องนำมาสอน แสงสว่างต้องกระจายออกไปไกล เพื่อว่าในโรงเรียนของมนุษยชาติทุกคนจะมีลักษณะสวรรค์ที่เป็นของวิญญาณ และเห็นด้วยตัวเองอย่างไม่มีข้อสงสัยว่า ไม่มีนรกที่โหดร้ายกว่า เหวที่ร้อนเป็นไฟกว่า การมีอุปนิสัยใจคอที่ชั่วร้ายและพิกล ไม่มีหลุมที่มีดกว่า หรือการทรมานที่น่าขยะแขยงกว่าการแสดงคุณลักษณะที่สมควรถูกประณาม

บุคคลต้องได้รับการอบรมสูงถึงขั้นที่ว่า เขาจะยอมให้เชือดคอตนเองดีกว่าจะพูดโกหก และคิดว่าการถูกฟันด้วยดาบหรือแทงด้วยหอก เป็นเรื่องง่ายกว่าการพูดใส่ร้ายหรือให้ความโกธพาไป

ดังนั้นสำนักแห่งเกียรติและความภาคภูมิใจจะถูกจุดขึ้นมาเผาผลาญผลผลิตของต้นหา เมื่อผู้นั้นเป็นที่รักยิ่งของพระผู้เป็นเจ้าแต่ละคน จะเรื่องคุณลักษณะของวิญญาณดังเช่นดวงจันทร์ที่เจิดจ้า และความสัมพันธ์ของแต่ละคนกับพระผู้เป็นเจ้าประดุจศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นนายของตน จะไม่เป็นสิ่งลวงตา แต่เป็นความจริงและวางใจได้ จะเป็นเช่นรากฐานของสิ่งก่อสร้าง ไม่ใช่สิ่งประดับประดาหน้าอาคาร

Baha'i Education, Compilation 1976, no.40 พระอับลบาฮา

เมื่อพูดถึงศีลธรรมแล้ว อาจมีคำถามว่าจะยึดถืออะไรเป็นมาตรฐาน เพราะทัศนะแต่ละคนแต่ละสังคมแตกต่างกันไป บางคนถือว่าคนเราไม่ควรดื่มสุราเลย บางคนถือว่าดื่มได้บ้างเวลาเข้าสังคมแต่อย่าให้ติดเป็นนิสัย บางคนอาจถือว่าดื่มเป็นนิสัยก็ได้แต่อย่าให้เมา บางคนอาจถือว่าดื่มให้เมาก็ได้แต่อย่าไป

อาจจะวัดคนอื่นเป็นใช้ได้ สังคมหนึ่งอาจถือว่าคนเราไม่ควรใช้ความรุนแรง อีกสังคมหนึ่งอาจถือว่าใช้ความรุนแรงได้เช่นการก่อการร้าย

มาตรฐานศีลธรรมในสังคมตกต่ำลงเรื่อยๆ จนถึงขนาดที่คนในสังคมจำนวนมากยอมรับการคอร์รัปชั่น ทานโซกิ เอฟเฟนติ ได้สอนบาไฮไม่ให้พอใจว่าตนดีแล้วเมื่อเทียบกับคนอื่น เราไม่ควรภูมิใจว่าคนอื่นดumber เหล่าเกือบทุกวัน เราดumber นานๆทีก็ดumber ไปแล้ว ไม่เช่นนั้นแล้วศีลธรรมของเราจะตกต่ำตามสังคม คนอื่นดumber เหล่าหนึ่งขวด เราดumber หนึ่งแก้ว พอคนอื่นดumber สองขวด เราก็ดumber เพิ่มขึ้นเป็นสองแก้ว ไม่ว่าศีลธรรมในสังคมจะตกต่ำอย่างไร เราก็ควรรักษามาตรฐานศีลธรรมของศาสนาไว้เสมอ และสำหรับบาไฮ คำสอนของพระบาฮาอุลลาห์คือมาตรฐานสำหรับยึดเหนี่ยว :

บรรดาผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าเลือกสรร... ไม่ควรมองดูสภาพความเลวทรามในสังคมที่ตนอาศัยอยู่ หรือมองดูหลักฐานทั้งหลายของความเสื่อมศีลธรรมและการปฏิบัติตัวเหลวไหลที่ประชาชนรอบๆตนแสดงออก พวกเขาไม่ควรพึงพอใจกับเพียงความดีเด่นและความเป็นเลิศเมื่อเทียบกับคนอื่น แต่ควรจ้องมองยอดสุดที่ประเสริฐกว่า โดยการตั้งคำแนะนำและคำเคี่ยวเข็ญของปากกาแห่งความรุ่งโรจน์เป็นเป้าหมายสูงสุดของตน เมื่อนั้นจะเป็นที่ตระหนักเลยว่า ยังมีขั้นตอนอีกมากมายเพียงใดที่จะต้องข้ามไป และเป้าหมายที่ปรารถนาอยู่ไกลออกไปเพียงไหน เป้าหมายนั้นไม่ใช่อื่นใดนอกจากการแสดงเป็นตัวอย่างของมาตรฐานศีลธรรมและคุณความดีสวรรค์

Lights of Guidance 1983, no.288 ทานโซกิ เอฟเฟนติ

แม้ว่าคำสอนศาสนาจะเป็นมาตรฐานศีลธรรมที่ดีที่สุด และดังนั้นโรงเรียนจึงควรฝึกฝนนักเรียนในหลักธรรมของศาสนา ก่อน อย่างไรก็ตามควรระวังไม่ให้การสั่งสอนนี้ทำให้เด็กกลายเป็นคนบ้าคลั่งศาสนา :

โรงเรียนต้องฝึกฝนเด็กในหลักธรรมของศาสนา ก่อน เพื่อว่าคำสัญญาและคำขู่ที่บันทึกลงในคัมภีร์ทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า จะป้องกันเด็กๆ จากสิ่งที่ห้าม และประดับพวกเขาด้วยเสื้อคลุมแห่งบทบัญญัติ แต่การฝึกฝนนี้ต้องอยู่ในระดับที่ไม่เป็นอันตรายต่อเด็ก แล้วนำไปสู่ความบ้าคลั่งอย่างโง่เขลาหรือความดันทุรัง

Baha'i Education, Compilation 1976, no.15 พระบาฮาอุลลาห์

นอกจากการปลูกฝังศีลธรรมโดยตรงในจิตใจแล้ว สิ่งแวดล้อมเองก็มีผล โรงเรียนควรดูแลความสะอาดไม่ว่าจะเป็นตัวอาคาร ห้องเรียน ห้องน้ำ สนามหญ้า ฯลฯ รวมทั้งความสะอาดของตัวนักเรียนเอง เพราะความสะอาดแม้ว่าจะเป็นเรื่องภายนอก แต่ก็มีอิทธิพลช่วยยกระดับจิตวิญญาณ :

ในทุกแง่ของชีวิต ความบริสุทธิ์และความวิสุทธิ ความสะอาดและความเกลี้ยงเกลา ยกสภาวะของมนุษย์ และช่วยพัฒนาความเป็นจริงภายในของมนุษย์ แม้ว่าจะเป็นทางกายภาพ ความสะอาดจะหนุนนำสภาวะของจิตวิญญาณดังที่ธรรมลิขิตศักดิ์สิทธิ์กล่าวไว้ และถึงแม้ว่าความสะอาดของร่างกายจะเป็นเรื่องภายนอก ก็มีอิทธิพลที่ทรงพลังต่อชีวิตของจิตวิญญาณ นี่เป็นเช่นน้ำเสียงที่หวานอย่างน่าพิศวง หรือทำนองเพลงที่เล่นออกมา แม้ว่าเสียงเป็นเพียงการสั่นสะเทือนในอากาศที่ส่งผลต่อเส้นประสาทหู และการสั่นสะเทือนเหล่านี้เป็นเพียงปรากฏการณ์โดยบังเอิญที่ไปตามอากาศ จงดูว่าการสั่นสะเทือนดังกล่าวทำให้หัวใจรู้สึกเช่นไร ทำนองเพลงที่น่าพิศวงคือปึกสำหรับวิญญาณ และทำให้วิญญาณสั่นไหวด้วยความเบิกบาน ความหมายคือ ความสะอาดทางกายภาพส่งผลต่อวิญญาณของมนุษย์

Selections from the Writings of Abdu'l-Baha, p.146-7 พระอับลบาฮา

3.2 ระเบียบวินัย

โรงเรียนของเด็กต้องเป็นสถานที่ที่มีระเบียบและวินัยเป็นที่สุด การสั่งสอนต้องถ่วงทั่ว และต้องมีการจัดเตรียมเพื่อการแก้ไขและขัดเกลาอุปนิสัยใจคอ เพื่อว่าในปีแรกๆ ของชีวิต รากฐานของพระผู้เป็นเจ้าจะถูกวาง และสิ่งก่อสร้างแห่งความวิสุทธิจะถูกก่อขึ้นภายในแก่นแท้ของเด็ก

Baha'i Education, Compilation 1976, no.40 พระอับลบาฮา

โดยธรรมชาติแล้วเด็กจะซุกซน เข้าหาทุกสิ่งทุกอย่างที่เข้ามาสู่ความสนใจ ควบคุมตัวเองไม่เป็น หากไม่ได้รับการฝึกระเบียบวินัย เด็กจะกลายเป็นคนที่หักห้ามใจไม่เป็น ปล่อยใจไปกับทุกสิ่งทุกอย่างที่มา ยั่วชวน และจะเป็นปัญหาใหญ่ขึ้นเมื่อเติบโตเป็นวัยรุ่น นอกจากนี้การไม่มีระเบียบวินัย จะทำให้ยากที่จะปลูกฝังอุปนิสัยใจคอที่ดีหรือสั่งสอนเรื่องอื่น :

วินัยบางอย่างไม่ว่าทางกาย ทางศีลธรรมหรือทางปัญญา ที่จริงแล้วขาดไม่ได้ และไม่มีฝึกฝนที่กล่าวได้ว่าครบถ้วนและอุดมผลหากละเลยองค์ประกอบนี้ เมื่อเกิดมาเด็กห่างไกลจากความสมบูรณ์ เด็กไม่เพียงแต่ช่วยตัวเองไม่ได้ แต่ไม่สมบูรณ์ และถึงกับมีความโน้มเอียงตามธรรมชาติเข้าหาความชั่วร้าย เด็ก

ควรได้รับการฝึกฝน แนวโน้มตามธรรมชาติของเด็กควรได้รับการปรับให้กลมกลืนและควบคุม ระเบียบและวางระเบียบ เพื่อที่จะรับประกันพัฒนาการทางศีลธรรมและทางร่างกายอย่างมีสุขภาพของเด็ก

Baha'i Education, Compilation 1976, no.122 ท่านโชกิ เอฟเฟนติ

การควบคุมระเบียบวินัยน้อยๆ ผ่อนคลายลงได้ เมื่อเด็กควบคุมตัวเองมากขึ้น การควบคุมวินัยไม่ควรตึงเครียดหรือกดดันเด็กมากเกินไป ศิลปะการสอนส่วนใหญ่อยู่ที่สอนอย่างไรให้สนุกสนาน เพลิดเพลิน แต่มีวินัย ไม่ใช่สนุกจนพล่าน การสร้างบรรยากาศและสำนึกในระเบียบวินัยยังสามารถทำได้โดยการใส่รูปแบบนักเรียนที่เหมือนกัน :

ในเรื่องของการจัดตั้งโรงเรียน หากเป็นไปได้เด็กทุกคนควรใส่เสื้อผ้าชนิดเดียวกัน แม้ว่าเนื้อผ้าจะต่างกัน เป็นการดีกว่าที่เนื้อผ้าจะเหมือนกันด้วย อย่างไรก็ตามถ้าสิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ ไม่มีภัยอันใด นักเรียนยังสะอาดสะอาดเท่าไรก็ยิ่งดี พวกเขาควรสะอาดหมดจด

Baha'i Education, Compilation 1976, no.78 พระอับดุลบาฮา

3.3 การให้กำลังใจเด็ก

จงรู้ไว้ว่าเรื่องของการสั่งสอน การแก้ไขและขัดเกลารูปนิสัยใจคอ การให้ความหวังและกำลังใจเด็กนี้มีความสำคัญเป็นที่สุด เพราะดังกล่าวนี่คือหลักธรรมของพระผู้เป็นเจ้า

Baha'i Education, Compilation 1976, no.40 พระอับดุลบาฮา

เด็กๆ ที่นำหน้าในชั้นเรียนต้องได้รับรางวัล พวกเขาต้องได้รับกำลังใจ และเมื่อเด็กคนใดก้าวหน้าไปได้ดี พวกเขาต้องได้รับการชมเชยและกำลังใจในการพัฒนาต่อไป

Baha'i Education, Compilation 1976, no.145 พระอับดุลบาฮา

หากนักเรียนได้รับการบอกว่าสติปัญญาของเขาดีด้อยกว่าเพื่อนๆ นั้นจะเป็นอุปสรรคและตัวถ่วงอย่างยิ่งต่อความก้าวหน้าของเขา นักเรียนต้องได้รับกำลังใจให้คืบหน้า

Baha'i Education, Compilation 1976, no.148 พระอับดุลบาฮา

ศิลปะของความเป็นครูอีกอย่างหนึ่งคือ การให้กำลังใจนักเรียนที่ทำได้ดี โดยไม่ทำให้นักเรียนคนอื่นเสียกำลังใจเพราะคิดว่าตัวเองฉลาดน้อยกว่า ความสำเร็จของนักเรียนคนหนึ่งควรใช้เป็นแรงบันดาลใจให้นักเรียนคนอื่นพยายามมากขึ้น ไม่ใช่ทำให้นักเรียนถือว่าเพื่อนร่วมห้องเป็นคู่แข่ง

3.4 เรียนอ่านเขียนด้วยวิธีการเล่น

ตั้งแต่อายุห้าปี การศึกษาอย่างมีแบบแผนของเด็กต้องเริ่มต้น กล่าวคือเวลากลางวันเด็กๆ ควรได้รับการดูแลในสถานที่ที่มีครู และควรเรียนรู้การปฏิบัติตนที่ดี

ที่นี้พวกเขาควรได้รับการสอนอักษรและถ้อยคำและการอ่านเล็กน้อยโดยการละเล่น ดังที่ทำการในบางประเทศที่พวกเขาทำขนมเป็นตัวอักษรและถ้อยคำแล้วให้แก่เด็กๆ ตัวอย่างเช่นพวกเขาทำลูกกวาดเป็นตัว “ก” แล้วเรียกชื่อลูกกวาดนี้ว่า “ก” หรือทำลูกกวาด “ข” และทำเช่นนี้ต่อกับพยัญชนะที่เหลือ แล้วให้ลูกกวาดเหล่านี้กับเด็กน้อย ด้วยวิธีนี้เด็กๆ จะได้เรียนรู้ตัวอักษรต่างๆ ในไม่ช้า...

Baha'i Education, Compilation 1976, no.75 พระอับดุลบาฮา

และเมื่อเด็กมาถึงอายุที่สามารถแยกความแตกต่าง ขอให้ส่งเด็กไปโรงเรียนบาไฮ ซึ่งจะมีการสวดพระธรรมศักดิ์สิทธิ์และสอนแนวความคิดทางศาสนา ที่โรงเรียนนี้เด็กจะเรียนอ่านเขียน อีกทั้งพื้นฐานของความรู้สาขาต่างๆ ที่สามารถเรียนรู้ได้โดยเด็ก

ตอนเริ่มต้นครูต้องเอาปากกาใส่มือของเด็ก จัดเด็กเป็นกลุ่มๆ และสั่งสอนแต่กลุ่มตามความสามารถเมื่อเด็กๆ นั่งเป็นแถวๆ ในสถานที่แห่งหนึ่ง แต่ละคนถือปากกาและมีกระดาษอยู่ข้างหน้าและครูชวนกระดานดำไว้ต่อหน้าเด็ก ขอให้ครูเขียนบนกระดานดำด้วยชอล์ก แล้วให้เด็กๆ ลองสิ่งที่ครูเขียนตัวอย่างเช่นขอให้ครูเขียน “อเลฟ” หนึ่งตัวและกล่าวว่า “นี่คืออเลฟ” จากนั้นให้เด็กๆ ลองตัวอักษรนี้แล้วกล่าวซ้ำว่า “นี่คืออเลฟ” และทำเช่นนี้ต่อจนจบพยัญชนะ ทันใดที่เด็กๆ จำตัวอักษรต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมขอให้ครูผสมตัวอักษรเข้าด้วยกัน ขณะที่เด็กๆ ทำตามครูโดยการเขียนตัวอักษรที่ผสมกัน จนกระทั่งโดยวิธีนี้เด็กๆ จำตัวอักษรได้หมดที่เป็นอักษรเดี่ยวๆ และที่ผสมกันเป็นถ้อยคำ จากนั้นขอให้ครูต่อด้วยการเขียนเป็นประโยคต่างๆ ขณะที่เด็กๆ ลองสิ่งที่ครูเขียนบนแผ่นกระดาษของแต่ละคน จากนั้นขอให้ครูอธิบายความหมายของประโยคให้แก่เด็กๆ

และเมื่อเด็กๆ คล่องกาเปอร์เชีย ขอให้ครูแปลและเขียนคำเดี่ยวๆ และถามนักเรียนว่าคำเหล่านั้นหมายความว่าอะไร หากนักเรียนเข้าใจความหมายเล็กน้อยและแปลคำนั้น ขอให้ครูชมเชยเขา หากนักเรียน

ทุกคนไม่สามารถทำได้ ขอให้ครูเขียนคำแปลภาษาต่างประเทศไว้ใต้คำนั้น ตัวอย่างเช่น ขอให้ครูเขียนสามา (ท้องฟ้า) ในภาษาอาหรับ แล้วถามว่า : “เรากล่าวคำนี้ว่าอย่างไรในภาษาเปอร์เซีย ?” หากเด็กคนหนึ่งตอบ ว่า “คำนี้แปลเป็นภาษาเปอร์เซียว่าอาเสมาน” ขอให้ครูชมเชยและให้กำลังใจเขา หากเด็ก ๆ ไม่สามารถตอบ ขอให้ครูเองแปลและเขียนลงไป และให้เด็ก ๆ ลอง

ต่อมาให้ครูถามว่า : “พวกเขากล่าวคำนี้ในภาษารัสเซีย หรือฝรั่งเศสหรือตุรกีว่าอย่างไร?” หากเด็ก ๆ รู้คำตอบ เยี่ยม หากไม่รู้ขอให้ครูกล่าวว่า “ในภาษารัสเซียหรือฝรั่งเศส คำนี้คือดังนี้และดังนี้” แล้วเขียนคำ แปลดังกล่าวบนกระดาน และให้เด็กลอกลงบนกระดาษ เมื่อเด็ก ๆ คล่องในการแปลคำเดียว ๆ แล้ว ขอให้ครู เอาคำเดียว ๆ มาผสมกันเป็นประโยค เขียนประโยคนั้นบนกระดานแล้วให้เด็กแปล หากเด็ก ๆ ไม่สามารถ แปล ขอให้ครูเองแปลประโยคนั้นแล้วเขียนคำแปลลงไป แน่ใจว่าเป็นการดีกว่าที่ครูจะใช้หลายภาษา

โดยวิธีนี้ในช่วงเวลาสั้น ๆ นั่นคือสามปี เด็ก ๆ จะชำนาญเต็มที่ในภาษาต่าง ๆ จำนวนหนึ่งซึ่งเป็นผล ของการเขียนถ้อยคำต่าง ๆ และจะสามารถแปลวรรคหนึ่งจากภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่ง เมื่อเด็ก ๆ คล่องในความรู้พื้นฐานเหล่านี้ ขอให้พวกเขาต่อด้วยการเรียนพื้นฐานของสาขาวิชาความรู้อื่น ๆ และเมื่อพวกเขาจบการศึกษานี้ ขอให้เด็กแต่ละคนที่สามารถและมีความต้องการอย่างยิ่ง เข้าเรียนในสถาบันการศึกษาชั้น สูงขึ้นไป และศึกษาหลักสูตรก้าวหน้าต่าง ๆ ในวิทยาศาสตร์และศิลปะ

Baha'i Education, Compilation 1976, no.76 พระอับดุลบาฮา

3.5 เรียนด้วยการถามตอบ

สมาธิของเด็กไม่สามารถรับฟังการบรรยายที่ยาวนาน การสอนเด็กควรใช้วิธีการเล่นที่สนุก เพลิดเพลิน และถามตอบกัน :

เด็กเหล่านี้ต้องได้รับการฝึกฝนที่ดีตั้งแต่วัยเด็กที่สุด พวกเขาต้องได้รับการฝึกฝนอย่างเป็นระบบที่ จะช่วยพวกเขาพัฒนาต่อไปวันแล้ววันเล่า เพื่อว่าพวกเขาจะมีความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น การเปิดรับทางจิต วิญญาณของพวกเขาจะกว้างขึ้น เมื่อเริ่มต้นวัยเด็กพวกเขาต้องได้รับการสั่งสอน พวกเขาไม่สามารถถูกสอน โดยหนังสือ วิทยาศาสตร์ชั้นพื้นฐานหลายอย่างต้องทำให้เป็นที่ชัดเจนต่อพวกเขาในสถานรับเลี้ยงเด็ก พวกเขาต้องเรียนวิทยาศาสตร์เหล่านี้โดยการเล่นอย่างสนุกสนาน ความคิดส่วนใหญ่ต้องสอนพวกเขาโดยการ พูด ไม่ใช่โดยการเรียนจากหนังสือ เด็กคนหนึ่งต้องตั้งคำถามเด็กอีกคนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ และเด็กคนนั้น ต้องให้คำตอบ ด้วยวิธีนี้พวกเขาจะก้าวหน้าอย่างมาก ตัวอย่างเช่น ปัญหาคณิตศาสตร์ต้องสอนในรูปของ

คำถามและคำตอบเช่นกัน เด็กคนหนึ่งต้องถามคำถาม และเด็กอีกคนต้องให้คำตอบ ต่อมาเด็กๆ จะพูดต่อกันและกันเกี่ยวกับเรื่องเดียวกันเหล่านี้ เด็กๆ ที่นำหน้าในชั้นเรียนต้องได้รับรางวัล พวกเขาต้องได้รับกำลังใจ และเมื่อเด็กคนใดก้าวหน้าไปได้ดี พวกเขาต้องได้รับการชมเชยและกำลังใจในการพัฒนาต่อไป

Baha'i Education, Compilation 1976, no.145 พระอับลบาฮา

3.6 ดนตรี

ศิลปะการดนตรีเป็นของพระผู้เป็นเจ้าและมีประสิทธิผล ดนตรีเป็นอาหารของวิญญาณและจิตโดยอานุภาพและเสน่ห์ของดนตรี จิตของมนุษย์เบิกบาน ดนตรีมีผลและอิทธิพลอย่างน่าพิศวงในหัวใจของเด็ก เพราะหัวใจของเด็กๆ บริสุทธิ์ และทำนองเพลงมีอิทธิพลอย่างยิ่งในหัวใจของเด็ก ความสามารถที่แฝงอยู่ที่หัวใจของเด็กเหล่านี้ได้รับการประสาท จะแสดงออกมาโดยสื่อของดนตรี ดังนั้นเจ้าต้องพยายามทำให้เด็กๆ ชำนาญ สอนเด็กๆ ให้ร้องเพลงด้วยความเป็นเลิศและมีพลัง เป็นหน้าที่ของเด็กแต่ละคนที่จะรู้บางอย่างเกี่ยวกับดนตรี เพราะการไม่รู้ศิลปะนี้ ทำนองเพลงของเครื่องดนตรีและน้ำเสียงจะไม่เป็นที่ผลิตเพลินอย่างถูกต้อง จำเป็นที่โรงเรียนทั้งหลายจะสอนดนตรี เพื่อว่าวิญญาณและหัวใจของเด็กๆ จะมีชีวิตชีวาและร่าเริง และชีวิตของพวกเขาจะสดใสด้วยความผลิตเพลิน

Baha'i Education, Compilation 1976, no.147 พระอับลบาฮา

3.7 เรียนตามความถนัด

เป้าหมายของการอบรมสั่งสอนนักเรียน ไม่ใช่การหลอมเด็กทุกคนในเป้าเดียวกันให้ออกมาเหมือนกัน เพราะเด็กแต่ละคนมีความถนัดและพรสวรรค์ต่างกัน ครูควรสังเกตว่านักเรียนมีความสามารถด้านไหน ดึงความสามารถของนักเรียนออกมา และส่งเสริมนักเรียนไปตามนั้น :

อย่างไรก็ตามเชื่อว่าเด็กทุกคนจะสามารถศึกษาหลักสูตรก้าวหน้าเหล่านี้ได้ ดังนั้นเด็กๆ ดังกล่าวต้องถูกส่งไปโรงเรียนอุตสาหกรรม ที่ซึ่งพวกเขาจะสามารถได้มาซึ่งทักษะทางเทคนิค และเมื่อพวกเขามีความชำนาญในทักษะดังกล่าว เมื่อนั้นจงให้ความสำคัญกับสิ่งที่เด็กสนใจและชอบ ถ้าเด็กชอบการค้าเช่นนั้นให้เขาเลือกการค้า ถ้าชอบอุตสาหกรรม เช่นนั้นให้เลือกอุตสาหกรรม ถ้าชอบการศึกษาชั้นสูงขึ้นไป เช่นนั้นให้

เลือกความก้าวหน้าของความรู้ ถ้าชอบอย่างอื่นที่เป็นความรับผิดชอบมนุษยชาติ เช่นนั้นให้เลือกตั้งกล่าวขอให้เขาอยู่ในสาขาที่เขาชอบ ต้องการและมีความสามารถพิเศษ

Baha'i Education, Compilation 1976, no.76 พระอับดุลบาฮา

ในเรื่องของอุปนิสัยใจคอที่มีมาแต่กำเนิด แม้ว่าการสร้างของพระผู้เป็นเจ้านั้นดีงามทั้งหมด กระนั้นความหลากหลายของคุณลักษณะตามธรรมชาติของมนุษย์ มาจากความแตกต่างของระดับทั้งหมดล้วนเป็นเลิศ แต่เป็นเลิศมากหรือน้อยกว่าตามระดับ ดังนั้นมวลมนุษยชาติมีสติปัญญาและความสามารถ แต่สติปัญญา ความสามารถและคุณค่าของมนุษย์นั้นต่างกัน นี่เป็นที่ประจักษ์

ตัวอย่างเช่นนำเด็กจำนวนหนึ่งมาจากครอบครัวเดียวกัน สถานที่เดียวกัน โรงเรียนเดียวกัน สังกศสอนโดยครูคนเดียวกัน เลี้ยงด้วยอาหารเหมือนกัน ในภูมิอากาศเดียวกัน ให้ใส่เสื้อผ้าเหมือนกัน และเรียนบทเรียนเดียวกัน เป็นที่แน่นอนว่าในหมู่เด็กเหล่านี้ บางคนจะเก่งวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ บางคนจะมีความสามารถธรรมดา บางคนจะปัญญาทึบ ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่าในธรรมชาติดั้งเดิม มีความแตกต่างของระดับและความหลากหลายของคุณค่าและความสามารถ

Some Answered Questions, p.212 พระอับดุลบาฮา

3.8 เรียนวิชาที่มีประโยชน์

ศิลปะ งานฝีมือและวิทยาศาสตร์ ยกระดับและหนุนนำสภาวะการดำรงอยู่ให้สูงขึ้น ความรู้เป็นเสมือนปีกสำหรับชีวิตของมนุษย์ และบันไดไต่ขึ้นสำหรับเขา การได้มาซึ่งความรู้เป็นหน้าที่ของทุกคน อย่างไรก็ตามความรู้ทางวิทยาศาสตร์ทั้งหลายดังกล่าวควรได้มาจามที่สามารถเป็นประโยชน์แก่ประชาชนทั้งหลายของโลก ไม่ใช่ความรู้ที่เริ่มต้นด้วยถ้อยคำและจบลงด้วยถ้อยคำ

Baha'i Education, Compilation 1976, no.16 พระบาฮาอุลลาห์

ผู้รู้แห่งยุคต้องกำกับประชาชนให้ได้มาซึ่งความรู้สาขาต่าง ๆ ที่มีประโยชน์ เพื่อว่าผู้รู้เองและมนุษยชาติโดยรวมจะได้ประโยชน์จากความรู้นั้น การเล่าเรียนที่เริ่มต้นและจบลงด้วยถ้อยคำเท่านั้น ไม่เคยมีและจะไม่มีค่าใด ๆ บัณฑิตผู้รู้ส่วนใหญ่ของเปอร์เซียยุคชีวิตทั้งหมดของตนให้แก่การศึกษา ปรัชญาที่ไม่ออกผลใดในที่สุดนอกจากถ้อยคำ

Baha'i Education, Compilation 1976, no.17 พระบาฮาอุลลาห์

ก่อนจะศึกษาวิชาใดบุคคลนั้นควรถามตัวเองว่า วิชานั้นมีประโยชน์อะไรและจะมีผลอะไรเกิดจากวิชานั้น ถ้าเป็นสาขาความรู้ที่มีประโยชน์ กล่าวคือ ถ้าสังคมจะได้ประโยชน์ที่สำคัญจากวิชานั้น เช่นนั้นแน่นอนว่าเขาควรติดตามวิชานั้นอย่างสุดหัวใจ หากไม่แล้วถ้าวิชานั้นอยู่กับการอภิปรายโต้ตอบที่ว่างเปล่าและไม่มีประโยชน์ อยู่ที่จินตนาการต่างๆ ที่เชื่อมโยงกันเป็นชุดอย่างไร้สาระ ซึ่งไม่ก่อให้เกิดผลอันใดนอกจากความโมโห จะอุทิศชีวิตของตนต่อการเถียงกันด้วยเรื่องเล็กๆ น้อยๆ และได้แย้งกันอย่างไรประโยชน์ดังกล่าวทำไม

The Secret of Divine Civilization, p.106 พระอับดุลบาฮา

3.6 อิงกับคำสอนบาไฮ

การเรียนรู้โดยใช้เหตุผลหาข้อสรุปของมนุษย์ไม่อาจถูกต้องทุกครั้ง ความรู้ในสาขาวิชาต่างๆ ที่มนุษย์ทำการวิจัยค้นคว้า ทำการทดลองหาข้อสรุป มีทั้งทฤษฎีผิดพลาดและทฤษฎีที่ถูก ข้อสรุปที่ผิดและถูก ทฤษฎีที่ยอมรับกันว่าถูกในเวลานี้ เมื่อศึกษาค้นคว้ากันต่อไปอาจกลายเป็นทฤษฎีที่ผิด วิทยาศาสตร์ไม่ได้พิสูจน์ความจริงที่สมบูรณ์ตายตัว แต่อาจเป็นเพียงการแย้งสมมุติฐานเดิมเพื่อไปสู่สมมุติฐานใหม่ที่ถูกต้องสมบูรณ์กว่าเดิม ความรู้ที่เรายอมรับกันมิใช่เป็นความจริงเสมอไป แต่อาจเป็นเพียงสิ่งที่ยังไม่ถูกแย้ง หากพบห่านสีขาว 100 ตัว ไม่ได้พิสูจน์ว่าห่านทุกตัวมีสีขาว แต่การพบห่านสีอื่นเพียงตัวเดียวเป็นการแย้งสมมุติฐานนั้น ตรรกะใดที่ยังไม่พบห่านสีอื่น เราก็ยังยอมรับกันต่อไปว่าห่านทุกตัวมีสีขาว นี่เองที่สามารถช่วยให้เราเข้าใจคำสอนบาไฮเหล่านี้ :

แหล่งกำเนิดวิชาทั้งปวงคือความรู้ของพระผู้เป็นเจ้า

Tablets of Baha'u'llah Revealed after the Kitab-i-Aqdas, p.156 พระบาฮาอุลลาห์

จุดเริ่มต้นและจุดกำเนิดของปัญญาคือการยอมรับสิ่งใดก็ตามที่พระผู้เป็นเจ้าอธิบายไว้อย่างชัดเจน

Tablets of Baha'u'llah Revealed after the Kitab-i-Aqdas, p.151 พระอับดุลบาฮา

ถึงแม้ว่าการได้มาซึ่งวิทยาศาสตร์และศิลปะต่างๆ จะเป็นความรุ่งโรจน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษยชาติ นี้จะเป็นดังวาก็ต่อเมื่อแม่น้ำของมนุษย์ไหลลงสู่ทะเลที่ทรงอำนาจ และสุดแรงบันดาลใจของพระผู้เป็นเจ้าจากแหล่งกำเนิดบรมโบราณของพระองค์ เมื่อเป็นดังนี้ ครูทุกคนจะเป็นเช่นมหาสมุทรที่ไร้ฝั่ง นักเรียนทุกคนจะเป็นเช่นน้ำพุแห่งความรู้ที่เจิ่งนอง เช่นนั้นหากการไขว่คว้าหาความรู้นำไปสู่ความงามของพระผู้เป็นเจ้าจุดหมาย

ของความรู้ทั้งปวง เป้าหมายนั้นล้าเลิศเพียงใด แต่ถ้าไม่เพียงหยดเดียวอาจปิดกั้นมนุษย์จากกรุณาธิคุณที่
หลังไหลมา เพราะวิชาความรู้จะมากับความหยิ่งทะนง และนี่เป็นเหตุของความหลงผิดและความเมินเฉยต่อ
พระผู้เป็นเจ้า

Baha'i Education, Compilation 1976, no.28 พระอับดุลบาฮา

คำสอนของพระบาฮาอุลลาห์สาดแสงมายังชีวิตและความรู้ของมนุษย์มากมายหลายด้านถึงขนาดว่า
บาไฮต้องเรียนรู้ก่อนความรู้อื่นเกือบทั้งหมด เพื่อที่จะชั่งข้อมูลที่ได้รับ ไม่ใช่ยอมรับข้อมูลนั้นอย่าตาบอด
บาไฮได้เปรียบจากการเปิดเผยพระธรรมของพระผู้เป็นเจ้าสำหรับยุคนี้ ซึ่งส่องแสงเหมือนกับเครื่องส่องไฟ
มายังปัญหามากมายที่ทำให้นักคิดสมัยใหม่ทั้งหลายจนปัญญา ดังนั้นบาไฮต้องพัฒนาความสามารถที่จะ
เรียนทุกสิ่งจากคนรอบข้าง แสดงความถ่อมตนอย่างเหมาะสมต่อครูของตน แต่สัมพันธ์สิ่งที่ตนได้ยืมกับคำ
สอนบาไฮเสมอ เพราะคำสอนบาไฮจะช่วยให้ตนสามารถแยกทองออกจากขี้ของโลหะแห่งความผิดพลาด
ของมนุษย์

Lights of Guidance, 1983, no.476 ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

3.10 ความพยายามเป็นเลิศและความพอประมาณ

เมื่อได้รับการฝึกฝนอุปนิสัยใจคอและปูพื้นฐานศีลธรรมในจิตใจเป็นอย่างดีแล้ว วิชาความรู้ที่เด็กเรียนจะ
ทำให้เขามีความสามารถทำตัวเป็นประโยชน์มากขึ้น เด็กจึงควรได้รับการสนับสนุนและกำลังใจให้ไปถึงยอด
สุดของความสำเร็จในการศึกษาวิชาความรู้ :

เรื่องที่จะสอนในโรงเรียนของเด็กนั้นมีมากมาย และเพราะว่าขาดแคลนเวลาเราจะกล่าวถึงเล็กน้อย
เพียงไม่กี่อย่าง : ประการแรกและสำคัญที่สุดคือการฝึกฝนความประพฤติและอุปนิสัยในคอที่ดี การแก้ไข
คุณลักษณะต่างๆ การกระตุ้นความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จและได้มาซึ่งความสมบูรณ์ต่างๆ

Baha'i Education, Compilation 1976, no.77 พระอับดุลบาฮา

พวกเขาต้องได้รับกำลังใจอยู่ตลอดเวลาให้กระตือรือร้นที่จะไปถึงยอดสุดของความสำเร็จของมนุษย์ เพื่อ
ว่าตั้งแต่เยาว์วัยที่สุดพวกเขาจะถูกสอนให้มีจุดหมายที่สูงส่ง ปฏิบัติตนดี มีความบริสุทธิ์ไร้มลทินและจะ
เรียนรู้ที่จะมุ่งมั่นอย่างมีพลังและจุดประสงค์ที่แน่วแน่ในทุกสิ่ง อย่าให้พวกเขาพูดตลกและพูดเล่น แต่ให้
คืบหน้าไปสู่เป้าหมายของตนอย่างจริงจัง เพื่อว่าในทุกสถานการณ์พวกเขาจะมีความมุ่งมั่นและแน่วแน่

Baha'i Education, Compilation 1976, no.78 พระอับดุลบาฮา

เป็นหน้าที่ของเด็กๆ ที่จะพยายามเป็นที่สุดในการเรียนศิลปะการอ่านและเขียน...ทักษะการเขียนที่จะจัดเตรียมสำหรับความจำเป็นรีบด่วน จะเพียงพอสำหรับบางคน จากนั้นเป็นการดีกว่าและเหมาะสมกว่าที่พวกเขาจะใช้เวลาในการศึกษาสาขาวิชาต่างๆ ที่เป็นประโยชน์

เกี่ยวกับสิ่งที่ปากกาที่สูงส่งที่สุดลิขิตไว้ก่อนหน้านี้ เหตุผลคือพระผู้เป็นเจ้ารักความสมบูรณ์สูงสุดในศิลปะและทักษะทุกอย่าง

Baha'i Education, Compilation 1976, no.18 พระอับดุลบาฮา

อย่างไรก็ตามความพยายามเป็นเลิศควรได้รับการถ่วงดุลด้วยความพอประมาณ ความพยายามเป็นเลิศไม่ได้หมายความว่าต้องทำอะไรให้ได้สมบูรณ์ 100 % หากทำข้อสอบได้ 90% เป็นต้องกลุ้มใจ เพราะธรรมชาติของความเป็นมนุษย์คือความไม่สมบูรณ์ หรือสอบได้ที่สองไม่ใช่ที่หนึ่งในห้องก็กลุ้มใจในทางกลับกันไม่ควรให้ความพอประมาณเสื่อมถอยไปเป็นความเฉื่อยชา ไม่พยายามเต็มที่ :

อะไรก็ตามที่เกินเลยขอบเขตของความพอประมาณจะหยุดส่งผลที่มีประโยชน์

Tablets of Baha'u'llah Revealed after the Kitab-i-Aqdas, p.169 พระอับดุลบาฮา

หนึ่งในหลักธรรมที่สำคัญที่สุดของศาสนาคือหลักธรรมแห่งความพอประมาณในทุกสิ่ง แม้แต่คุณความดีทั้งหลายหากเกินไป และไม่ถูกถ่วงดุลด้วยคุณความดีอื่นๆ ที่ประกอบกัน สามารถเป็นภัยเหลือคณนา

Family Life, Compilation 2008, no.49 สภายุติธรรมสากล

4. คุณสมบัติและบทบาทของครู

การอบรมสั่งสอนเด็กให้ดีมีคุณภาพนั้นเป็นเรื่องยากมากทีเดียว ผู้อบรมเด็กไม่ว่าเป็นครู บิดา มารดา ฯลฯ ต้องมีความอดทนอย่างสูงต่อความบกพร่องของเด็ก ซึ่งแสดงถึงจำเป็นต้องรู้จักควบคุมตัวเอง ไม่หวั่นเสียแล้วवादหรือตีเด็ก อีกทั้งต้องทำตัวเป็นตัวอย่างที่ดีของเด็ก เพราะความประพฤติของครูจะส่งผลต่ออุปนิสัยใจคอและความประพฤติของเด็ก :

เด็กต้องไม่ถูกกดขี่หรือตำหนิเพราะว่าเขายังไม่พัฒนา เด็กต้องได้รับการฝึกฝนด้วยความอดทน

Baha'i Education, Compilation 1976, no.52 พระอับดุลบาฮา

ครูสตรีต้องมีความสำรวมที่สุด มีอารมณ์เย็น อุดกั้นและกิริยามารยาทดี

Baha'i Education, Compilation 1976, no.60 พระอับลูบาฮา

อย่างไรก็ตามไม่อนุญาตให้ตีเด็กหรือว่าเด็กอย่างสาหัสเสียทีเดียว เพราะอุปนิสัยของเด็กจะวิปริตไปโดยสิ้นเชิง หากเด็กถูกตีหรือถูกดุด้วยคำพูดหยาบคาย

Family Life, Compilation 2008, no.49 พระอับลูบาฮา

เป็นความจริงที่ว่าขณะที่เด็กเหล่านี้เรียนเล็กน้อยในโรงเรียนดังกล่าว แม้กระนั้นอุปนิสัยในคอของ ความประพฤติของครูสตรีทั้งหลายมีผลต่อเด็ก ๆ และโดยการพร่ำสอนความสงสัยและความกำกวมจิตใจของ เด็กหญิงเหล่านี้ถูกโน้มน้าวและเปลี่ยนไป...

แน่นอนว่าครูสตรีจากยุโรปสั่งสอนภาษาและพยัญชนะ การดูแลบ้าน การเย็บปักถักร้อยและการเย็บ ผ่า แต่อุปนิสัยใจคอของนักเรียนถูกเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ถึงขนาดที่เด็กหญิงไม่ยินดีต่อมารดาของตนอีกต่อไป เสียเด็ก ประพฤติตัวไม่เหมาะสม พอใจกับตนเองและหยิ่ง

Baha'i Education, Compilation 1976, no.85 พระอับลูบาฮา

ดังนั้นเองที่ศาสนาบาไฮถือว่าการอบรมฝึกฝนเด็กเป็น “หนึ่งในการกระทำที่มีคุณสูงสุด” ซึ่งผู้อบรม สั่งสอนเด็กต้องมีบทบาทหน้าที่ทั้งอบรมอุปนิสัยใจคอเด็ก แก้ไขข้อบกพร่องของเด็ก ให้ความรู้ และสอน เด็กให้มีธรรม :

การอบรมและฝึกฝนเด็กเป็นหนึ่งในการกระทำที่มีคุณสูงสุดของมนุษยชาติ และดึงดูดกรุณาธิคุณและความโปรดปรานของพระผู้ทรงปราณี เพราะการศึกษาคือรากฐานที่ขาดไม่ได้สำหรับความเป็นเลิศทั้งหมดของมนุษย์ และให้มนุษย์บากบั่นไปสู่ยอดสุดของความรุ่งโรจน์ที่ยั่งยืน...

ดังนั้นพี่เลี้ยงต้องเป็นแพทย์ด้วย นั่นคือ ในการสั่งสอนเด็กเขาต้องแก้ไขข้อบกพร่องของเด็ก ต้องให้ วิชาความรู้แก่เด็ก และในเวลาเดียวกันเลี้ยงดูเด็กให้มีธรรม ขอให้ครูเป็นแพทย์สำหรับอุปนิสัยใจคอของเด็ก ดังนั้นครูจะรักษาความเจ็บป่วยของบุตรหลานของมนุษย์

หากในงานที่สำคัญนี้มีการออกแรงอย่างเต็มกำลัง โลกของมนุษยชาติจะเรืองรองด้วยเครื่องประดับ ประดาอื่น ๆ และแสงสว่างที่งดงามที่สุด เมื่อนั้นสถานที่มืดมนนี้จะเรืองรอง ที่ฟ้านักนี้ของโลกจะ

เปลี่ยนไปเป็นสวรรค์ เมื่อนั้นปีศาจจะเปลี่ยนไปเป็นเทวดา สุนัขป่าจะเปลี่ยนไปเป็นผู้เลี้ยงฝูงแกะ ฝูงสุนัขล่าเหยื่อจะเปลี่ยนไปเป็นเนื้อทรายที่เล็มหญ้าอยู่บนที่ราบแห่งความเป็นหนึ่ง สัตว์ป่าที่หิวอย่างรุกรานจะเปลี่ยนไปเป็นฝูงสัตว์ที่รักสงบ และนกกล้าเหยื่อที่เล็บแหลมคมเหมือนมีดจะเปลี่ยนไปเป็นนกที่ขบขัน โน้ตเพลงพื้นบ้านอย่างไพเราะ

เพราะความเป็นจริงภายในของมนุษย์คือเส้นแบ่งระหว่างเงาและแสงสว่าง...ด้วยการศึกษาความเป็นจริงนี้สามารถบรรลุความเป็นเลิศทั้งปวง เมื่อปราศจากการศึกษาความเป็นจริงนี้จะคงอยู่ ณ จุดต่ำสุดของความไม่สมบูรณ์

Baha'i Education, Compilation 1976, no.55 พระอับดุลบาฮา

5. การก่อตั้งโรงเรียน

โรงเรียนควรตั้งอยู่ในบริเวณที่มีอากาศดี น่ารื่นรมย์ ปลอดภัยจากมลพิษทั้งทางวัตถุและจิตใจ อยู่ห่างไกลจากแหล่งอบายมุข และเพื่อให้ประชาชนได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึงซึ่งจำเป็นสำหรับความเจริญรุ่งเรืองของประเทศชาติ ควรก่อตั้งโรงเรียนทั่วทั้งประเทศแม้แต่ในเมืองชนบทและหมู่บ้านที่เล็กที่สุด :

โรงเรียนควรตั้งอยู่ในสถานที่ที่อากาศบริสุทธิ์และน่ารื่นรมย์

Baha'i Education, Compilation 1976, no.78 พระอับดุลบาฮา

เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องก่อตั้งโรงเรียนทั่วประเทศ... แม้แต่ในเมืองชนบทและหมู่บ้านที่เล็กที่สุด สนับสนุนประชาชนทุกวิถีทางที่เป็นไปได้ให้ลูกหลานของตนเองได้เรียนการอ่านเขียน หากจำเป็นควรให้การศึกษาเป็นเรื่องบังคับ

The Secret of Divine Civilization, p.111 พระอับดุลบาฮา